

JÁRJ A FELTÁMADÁS EREJÉBEN!

Fábián Attila élőben elhangzott tanításának nyers szövege
Budapest, 2023.04.09.

Halleluja! Készen van a szívetek, hogy hallgassátok Isten Igéjét? Készen van a szívetek, hogy halljatok a húsvétról? Az egész húsvét, és minden üzenet, ami húsvétkor elhangzik a gyülekezetekben, a feltámadásra mutat. Jézus szolgálata ebbe az irányba mutatott, Ő ezért jött el, ez volt a célja, azért született erre a földre, hogy meghalljon. Ő volt az egyetlen ember, aki azzal a céllal született a földre, hogy meghaljon.

A feltámadásra emlékezünk, és a feltámadást ünnepeljük ezen a gyönyörű szép napon, és úgy hiszem, hogy olyan üzenetet fogsz hallani ma, ami ugyan egy alapüzenet, de a végére talán új kijelentést kapsz arról, mit is jelent a feltámadás ereje. Amikor a feltámadás erejéről beszélünk, és tudjuk, hogy Pál apostol is azért imádkozott, hogy még inkább megtapasztalja a feltámadás erejét, akkor sokszor arra gondolunk, hogy ez valami olyan dűnamisz erő, ahogy szó szerint is írja az Ige, ami a fizikai erőmegnyilvánulásokban, a csodákban, a természetfeletti jelekben nyilvánul meg első-sorban. Természetesen az volt, hogy Jézus a halálból feltámadt. Az, hogy Jézus a sírból előjött, és a fizikai testében megjelent, ez egy hatalmas csoda volt. A Biblia úgy fogalmazza ezt, hogy ez volt a legnagyobb munkája Istennek, amit elvégzett, nagyobb volt a teremtésnél, nagyobb volt az univerzum teremtésénél. Mindennél erőteljesebb és hatalmasabb munka volt ez, és ehhez kellett Isten ereje. A feltámadásnak az ereje. Mi a feltámadás ereje? Tudjuk-e ezt? Érezzük-e ezt?

Amikor Pál apostol arról beszél, hogy a feltámadás erejét kívánom megtapasztalni, meglátni, hogy megismerhessem, akkor vajon mit értett ez alatt? Ide fogunk eljutni a mai alkalom végére, de nem innen szeretném kezdeni, mert azt hiszem, egy átfogóbb képet kell, hogy kapjunk arról, hogy mi is az, amit ünneplünk ma.

Az egész keresztény világ Jézus halálára és feltámadására összpontosít ezekben a napokban, sőt egész héten. A gyülekezetekben, a közösségekben az előző vasárnaptól, a virágvasárnaptól kezdődően Jézus Jeruzsálembé való bevonulásáról, a kereszthaláláról, és az azt követő eseményekről emlékeznek meg. Tanulmányozzák, beszélnek róla, ez rendkívül fontos, és mi is elmélyedünk ebben. Ahogy a héten ezen elmélkedtem, azt vettem észre, és eddig ez nekem igazából ebben a mélységben fel sem tűnt, hogy amiről beszélt István a múlt héten, emlékeztek? Miután bevonult Jézus Jeruzsálembé, ez az öt nap, amíg Őt megfeszítették, rendkívül tartalmas volt. Talán a Bibliában, az evangéliumokban nincs is még egy ilyen időszak Jézusnak, ahol ennyire tömören és ennyire sok minden lenne leírva, ahogy Jézus utolsó hetéről. Szinte mindannyian tudjuk, hogy a húsvét eredetileg nem egy keresztény ünnep. Ezt nem a keresztények találták ki, vagy döntötték el, hogy ők húsvétot akarnak ünnepelni, hanem eredetileg ez egy zsidó ünnep. Az ószövetségben a zsidók számára előírt hét fő ünnep első ünnepe volt a pászka-ünnep. Ezek igazából nem olyan ünnepek, amik a zsidóknak adattak azért, hogy ünnepeljenek, hanem úgy fogalmazza meg az Ószövetség Igéje ezt, hogy ezek az Úrnak az ünnepei. Az Úr ezt személyesen saját magára veszi, és azt mondja, ezek az én ünnepeim, és ezek között az első volt a pászka. Ennek előzménye talán az egyik legdrámaibb eseménysor, mégpedig az Egyiptomból való kivonulás előtti események, döbbenetesek. Nagyon sokszor ezeket az eseményeket és ezeket a történeteket úgy olvassuk, úgy hallgatjuk, mint ahogy ezek a hollywoodi filmekben, meg az animációkban és a mindenféle megjelenítésben élénk van tárva, és ahogy ábrázolva vannak, de azt hiszem, hogy részletesebben, pontosabban semmi nem tudja ezt ábrázolni, szemléltetni számunkra, mint maga Isten Igéje. Isten Igéje azt mondja, hogy ez egy nagyon-nagyon drámai eseménysornak a végéhez közelítve történt meg. Ez az úgynevezett tizedik csapás.

Az előírás szerint a zsidóknak kellett venniük egy bárányt, és meg kellett ölni. Lapozzunk is a 2Mózes 12-re! Bizonyos dolgokat meg kellett tenniük, és ebben az egész kiábrázolásban teljes mértékben benne van a megváltás előképe. A fáraó nagyon kegyetlenül bánt Izrael népével, a zsidókkal. A helyzetük kilátástalan volt, és reménységük sem volt arra, hogy megszabadulnak az

elnyomásból, a kilátástalanságból, amelyben voltak, még az egyiptomi bálvány istenek sem tudtak segíteni. Tudnod kell, hogy elég nagy befolyást gyakoroltak ezek az egyiptomi bálvány istenek a zsidókra akkor.

A héber pészah szó, amiről beszélünk, azt jelenti, hogy elkerül és elkerülés, utalva ezzel arra, hogy a pusztító elkerülte azokat a házakat, azokat a családokat, ahol a bárány vére fel volt kenve az ajtó félfáira és a szemöldökfára. Amikor ez történt, és meghaltak az elsőszülöttek minden egyes házban, ezután jöhettek ki a zsidók Egyiptomból, és láthatjuk azt, hogy megváltást nyertek az elnyomásból. Ez egy előképe a mi megváltásunknak is. Amikor Pál egyszer és mindenkorra kijelenti ezt az 1Korinthus 5,7-ben, hogy a mi húsvéti bárányunk megáldoztatott, annak ez volt az előképe.

1Korinthus 5,7.

7. Tisztítsátok el azért a régi kovászt, hogy legyetek új tésztává, hiszen kovász nélkül valók vagytok; mert a mi húsvéti bárányunk, a Krisztus, megáldoztatott érettünk.

Most nézzük meg a 2Mózes 12-ben az 1-es versztől egészen a 14-es versig! Mivelhogy ezeket az Igéket sokszor olvastuk, sokszor beszéltünk róla, ezért ma olyan dolgokat szeretnék erről mondani, amit talán még nem hallottál, vagy ahogy talán még nem olvastad.

2Mózes 12,1–14.

1. Szóltott pedig az Úr Mózesnek és Áronnak Egyiptom földjén, mondván:

2. Ez a hónap legyen néktek a hónapok elseje; első legyen ez néktek az esztendő hónapjai között.

3. Szóljatok Izrael egész gyülekezetének, mondván: E hónap tizedikén mindenki vegyen magának egy bárányt az atyáknak háza szerint, házanként egy bárányt.

4. Ha a háznép kevés a bárányhoz, akkor a házához közel való szomszédjával együtt vegyen a lelkek száma szerint; kit-kit ételéhez képest számítsatok a bárányhoz.

5. A bárány ép, hím, egyesztendő legyen; a juhok közül vagy a kecskék közül vegyétek.

6. És legyen nálatok őrizet alatt e hónap tizennegyedik napjáig, és ölje meg Izrael községének egész gyülekezete estennen.

7. És vegyenek a vérből, és azokban a házakban, ahol azt megeszik, hintsenek a két ajtóféltre és a szemöldökfára.

8. A húst pedig egyék meg azon éjjel, tűzön sütve, kovásztalan kenyérral és keserű füvekkel egyék meg azt.

9. Ne egyetek abból nyersen, vagy vízben főtten, hanem tűzön sütve, a fejét, lábszáraival és belsejével együtt.

10. És ne hagyjatok belőle reggelre, vagy ami megmarad belőle reggelre, tűzzel égessétek meg.

11. Ily módon egyétek azt meg: Derekaitokat felővevve, saruitok lábaitokon és pálcáitok kezetekben, és nagy sietséggel egyétek azt; mert az Úr pászkája az.

12. Mert általmegyek Egyiptom földjén ezen éjszakán és megölök minden elsőszülöttet Egyiptom földjén, az embertől kezdve a baromig, és Egyiptom minden istene felett ítéletet tartok, én, az Úr.

13. És a vér jelül lesz néktek a házakon, amelyekben ti lesztek, s meglátom a vért és elmegyek mellettetek és nem lesz rajtatok a csapás veszedelemre, mikor megverem Egyiptom földjét.

14. És legyen ez a nap néktek emlékezetül, és ünnepnek szenteljétek azt az Úrnak nemzetségről nemzetségre; örök rendtartás szerint ünnepeljétek azt.

Ez Isten Igéje. Halleluja!

A világ vallási ünnepei között ez a legrégebb óta folyamatosan megtartott ünnep, nagyjából 3500 évvel ezelőtt volt az Egyiptomból való kivonulás, azóta ez folyamatosan ünnepelt ünnep.

Krisztus óta a kereszténység is becsatlakozott, hogy ezt az előképet úgy ünnepelje, hogy Jézus, a Messiás volt az, aki elvégezte azt a munkát, ami az igazi megváltást hozta el. Azt a szabadulást, azt

a kiváltságot, amit mi magunktól nem tudunk megtenni vagy elérni – ez pedig a bűntől való szabadulás. A kérdés itt ma leginkább azok felé szól, akik először hallgatnak minket vagy nem fogadták még szívükbe Jézust, hogy Jézus a te húsvéti bárányod? Vagy csak egy kulturális időtöltés a húsvét, szokás, mert húsvétkor illik templomba menni, és húsvétkor meglátogatjuk az istentiszteleteket és megemlékezünk. Sokkal többről van szó! És ahogy a héten azon gondolkodtam, hogy miről is kell igazából beszélnem nektek, nagy zavarban és nagy bajban voltam, mert azt gondoltam, hogy az év minden napján lehetne húsvéti üzenetet prédikálni és húsvéti üzenetről tanítani. Annyira bőséges, annyira kimeríthetetlen! Ezzel Istent akarom dicsőíteni és magasztalni, hogy van miből válasszunk és van miből merítsünk.

Olvassuk még egyszer! Itt szeretném az első négy verset újra olvasva felhívni a figyelmedet egy-két olyan dologra, amit lehet, hogy idáig nem láttál, vagy eddig nem tapasztaltál meg a saját életedben, hogy ez az egész, minden egyes igevers minden egyes szava rendkívül fontos, rendkívül súlyos. Leginkább a vére koncentrálnunk húsvétal kapcsolatban, mert erre kaptuk a legtöbb üzenetet, hogy ott van a bárány vére az ajtófélfán, ez Jézus vérének az előképe és ez jelenti a mi megváltásunkat. Halleluja! Ez így van és igaz. De van itt sokkal több minden, és ha csak ennyiről lenne szó, akkor egyetlen Igében Isten ezt elmondta volna és azt, hogy figyelj, erre az egy Igére koncentrálj, ez a lényeg! Elmélkedj rajta, forgasd ezt magadban, és akkor minden megvan, amire szükséged van! Isten az Igében nem véletlenül közölt velünk ennél többet. Most megnézzük néhány szónak az értelmét, és értelmezzük, hogy vajon ez mit jelképez? Nem úgy fogjuk ezt tenni, ahogy egy filmben ezt elénk rakják készen! Vagy ahogyan egy animációban levetítik a számunkra és elénk van tárva, hogy mit gondoljunk róla, hanem meg kell engednünk Istennek, hogy Ő mutassa meg ennek a mélységeit, hogy Ő legyen az, aki azt mondja, hogy figyelj, én ezt a te szívedben akarom kijelenteni! Mert minden egyes ábrázolás, amit mások mutatnak, nagyon jók. Rengeteg nagyon jó film van, rajzfilm és hollywoodi nagy monumentális megjelenítés, de mindegyik a teljességhez képest elenyészően kicsi, egyik sem képes arra, hogy helyettesítse azt a látást, amit te tudsz látni a hited szemével. Ebben szeretnék egy kicsi segítséget nyújtani.

Képzeljük bele magunkat abba a lelkiállapotba, abba a mentális és fizikai állapotba, amiben voltak ott akkor a zsidók. Több száz éves elnyomásban, rabszolgasorsban, kegyetlenség alatt, megemelt munkaóra számmal, megemelt mindenféle fájdalmas és nehézkes munkával, és jön Mózes, és körülbelül egy év leforgása alatt sok-sok jelet és csodát mutat be Isten rajta keresztül. Az egyiptomi bálvány istenekre mért csapás, a békák és a sáskák, mindenféle, és a döghalál jött egymás után, és ott vannak ők, akik rabszolgák, és már az apjuk is rabszolga volt, a nagyapjuk is, sőt a dédapjuk is rabszolga volt, és nincs elképzelésük arról, hogy milyen szabadnak lenni. De ott van egy kicsinyke remény, hogy most valami történhet! Isten nagyon fontos leírást ad nekik itt a pászka előtt pár nappal, hogy mit és hogyan kell nekik csinálniuk. Olvasom még egyszer.

2Mózes 12,1-4.

1. Szóltott pedig az Úr Mózesnek és Áronnak Egyiptom földjén, mondván:

2. Ez a hónap legyen néktek a hónapok elseje; első legyen ez néktek az esztendő hónapjai között.

3. Szóljatok Izrael egész gyülekezetének, mondván: E hónap tizedikén mindenki vegyen magának egy bárányt az atyáknak háza szerint, házanként egy bárányt.

4. Hogyha a háznép kevés a bárányhoz, akkor a házhoz közel való szomszédjával együtt vegyen a lelkek száma szerint; kit-kit ételéhez képest számítsatok a bárányhoz.

Itt minden egyes Igének, minden egyes szónak rendkívül nagy jelentősége van. Minden Ige fontos, de ez itt a megváltásról szól, ez az előképe a megváltásnak, ez itt az árnyéka, előzetes bemutatása annak a megváltásnak, amit Isten öröktől fogva elrendelt Jézus Krisztusban. Tehát itt valami történik, valami árnyékképpen, valami kis szürkén, valami fehéren-feketén, amit Jézus színes, szélesvásznúnak bemutat. Meg kell látnunk, hogy itt minden egyes szónak van egy értelme.

Azt mondja, hogy vegyetek egy bárányt, egy bárányt vegyetek házanként, és – nagyon érdekes – ha a háznép kevés a bárányhoz, akkor egyenek a szomszédok is. Azon gondolkodtam, hogy lehet

az, hogy a háznép kevés a bárányhoz? Miért nem azt mondja, hogy a bárány a kevés a háznéphez. Egy bárány egy éves, azért az már kifejlett, fiatal, de kifejlett állat, húsz-harminc kiló abból a színhús, amit meg lehet enni, több kiló, de mi van, ha egy család nagy és ott együtt laknak az unokák a gyerekek a családfő és vannak negyvenen, ötvenen és nem elég a bárány? Előfordulhat a fizikai gondolkodásmóddal? Hogyne! De itt azt mondja, hogy nincs ilyen, hogy a bárány nem elég! Nincs olyan, hogy Jézus nem elegendő a számodra, nincs olyan, hogy a szükségleteitek betöltésére nem elegendő! Mindig sokkal több a bárány, mindig bőségesebben több, mint amire szükséged van. Ez egy gyönyörű kép itt, amit eddig nem vettem észre. Csodálatos! Nincs olyan, hogy nagyobb a problémád, mint a Bárány, nincs olyan, hogy nagyobb a családi konfliktusod, mint a Bárány, nincs olyan, hogy nagyobb a betegséged, mint a Bárány, nincs olyan, hogy nagyobb a hiányod!

Ő túl sok. Ő túl jó. Ő túl erőteljes. Ő túl szeretetteljes. Ő mindig nagyobb, mindig bőségesebb, nincs olyan, hogy Jézus kevés! Nincs olyan, hogy nem elegendő, nem létezik olyan, nincs Isten szótárában az, hogy azt mondja, hogy bocs, nem tudok neked mit tenni, az én erőm elfogyott és Jézus munkája nem elegendő számodra. Ő mindig elegendő, sőt azt mondja, hogy Ő több, mint elegendő. Hozd a szomszédokat, hozd a barátokat, hozzál bárkit, akit akarsz, gyere be hozzám és hozd őt is! Ha ismered Őt, aki meghalt érted, akkor tudod, hogy több a lehetősége annak, hogy megáldjon, mint annak a lehetősége, hogy a probléma elborítson téged. Testvérem, Ő előbb tudta a választ a problémádra, előbb tudta a megoldást a nehézségeidre, mintsem azok benned felmerültek volna. A bárány is előre el volt készítve már Isten akaratában, a húsvéti Bárány. Jézus előre el volt készítve már, nem utólag gondolta ki Isten. Jaj, hát ezek úgy elrontották, mit csináljak velük? Összeült a mennyei nagy tanács, jöttek az angyali tanácsadók és tanácskoztak, hát valamit törpöljünk ki, valamit találjunk ki!

Nem, nem! Isten előre tud mindent, minden nehézségedet, minden fájdalmadat tudja. Tudja, hogy mivel szembesülsz, és neki már megvan a válasza rá. Halleluja! Megvan a válasza rá. Mire nézel, mire tekintesz? Probléma, fájdalom, nehézség, hiány, depresszió? Ha ezt teszed, már elrontottad. Mert a mai üzenet egyik lényege, és egyébként minden üzenetnek ez a lényege, hogy Őrá nézz! Hogyan szemléltessem? Fölemeled a szemeidet, látod saját magadat? Egyszerűen nem, fizikailag sem lehetséges, és szellemi értelemben ugyanez a helyzet. Ha felemeled a szemeidet Jézusra, ha felemeled a szemeidet a Bárányra, mint ahogy a pusztában fel kellett, hogy emeljék a szemeiket, amikor a kígyó megmarta valakit. Felemelték szemeiket a rézkígyóra, meggyógyultak. Amikor magukat nézték, magukat vizsgálgatták, hogy nekem ilyen problémám van, nekem ilyen nehézségem van, nekem ilyen fájdalmam van, nekem ilyen hiányom van, nekem ilyen gondjaim vannak, akkor érvényét veszti az, amit Ő megszerzett a számodra, érvényben van természetesen, de hatástalan lesz a számodra. Neki már akkor megvannak a válaszai, amikor még neked kérdéseid sincsenek. Mikor még a kérdés meg se fogalmazódott benned, neki már akkor megvan a válasza.

2Mózes 12,5.

5. A bárány ép, hím, egy esztendősen legyen; a juhok közül vagy a kecskék közül vegyétek.

Erről bizonyára sokat hallottál. Miért kellett a báránynak épnek lennie? Miért nem lehetett sánta, miért nem lehetett beteg, miért nem lehetett rühös és hullik a szőre vagy vak az egyik szemére? Pontosan ezért, mert Ő egy előkép. Jézust ábrázolja, a tökéletest, Jézust, a hibátlant. Jézust, aki betegség és bűn nélküli, Ő a tökéletes. Isten Fiát, Isten Bárányát jelképezi. Amikor Keresztelő János meglátja Jézust, ahogy közelít hozzá a Jordánban, ahol János keresztelte az embereket, akkor mit mondott Keresztelő János?

János 1,28.

28. Másnap látá János Jézust hozzá menni, és monda: Ímé, az Istennek ama Báránya, aki elveszi a világ bűneit!

A zsidó kultúrkörben kétezer évvel ezelőtt minden zsidó ember tudta, hogy mit jelent, mit képvisel a bárány. Törvényben elő volt írva, hogy családonként bárányt kellett egyenek, de még a rendtartás, előírás szerint a templomban bárány áldozatot kellett bemutatniuk, ezért tudták, hogy ez

miről szól. Úgy gondolom, nekünk nagyon is tisztában kell lennünk azzal, hogy amikor Jézus eljött és elvette a bűneinket, akkor Ő azzal elvett minden bűnt és nincs már bűn probléma.

Sok keresztény abban a téves elképzelésben él, hogy neki bizony hozzá kell ehhez a munkához tenni a saját erőfeszítését, és meg kell szentelődnie, meg mindenféle jó cselekedeteket kell tennie egy hosszú lista szerint, hogy Isten által elfogadott legyen. Akkor majd a kettő együtt, hogy hiszek Őbenne és megfelelően élek, ez elegendő ahhoz, hogy Isten elfogadjon engem. Csak az a probléma ezzel, hogy a Biblia nem ezt mondja. Egyébként így ebben a formában az egész megváltás mindenestől fogva megbukott.

Vannak dolgok, amikben engedelmeskednünk kell Istennek természetesen és az az ideális, ha mindenben engedelmeskedünk. Ott a felhívás mondhatni parancsszóként, hogy szentelődjétek meg, teremjétek megtéréshez illő gyümölcsöket. Ezek helyesek és jó dolgok. De a Bárány véréte te semmivel sem tudod se kipótolni, se helyettesíteni, se felülírni. A Bárány vére elegendő! A Bárány vére több mint elegendő, hogy téged megigazítson Isten előtt. A Bárány vére több mint elegendő! Nem kell hozzátenned semmit. Semmit! Az az igazság, hogy nem is tudsz hozzátenni semmit.

Mondok még egy döbbenetet: amikor elkezdesz te hozzátenni valamit, akkor meggyalázod a Bárány véréte! Mert azt mondod ezzel, hogy az nem elég. Én vagyok olyan jó, hogy megérdemljem azt, hogy a mennybe kerüljek. Én vagyok olyan jó, hogy megérdemljem Istennek az áldásait. Én ezt teszem, meg azt teszem, meg amazt teszem, és ezért Isten engem megáld. Ezt teszem és azt teszem és én úgy gondolom, hogy ahhoz az emberhez képest én jobb vagyok, ahhoz a másik emberhez képest meg nem vagyok olyan rossz. Amikor ez az összehasonlítás megy, akkor van az, amit Jézus mondott a farizeusok felé, hogy ez egy olyan dolog a szememben, ami kiváltja belőlem, hogy igen haragos és mérges legyek, mert te akarod megszerezni azt, amit csak én tudtam megszerezni neked! Az öngazultság, amikor az ember saját magára mutat, hogy én elég jó vagyok, én elég rendben vagyok! Velem nincsenek olyan nagy bajok, én nem követtem el olyan nagy bűnöket, nem öltem meg senkit, nem sikkasztottam, nem vagyok olyan, mint azok a politikusok, nem vagyok én olyan, mint az a vámszedő, én minden nap böjtölök, minden nap imádkozok, én mindig tizedet fizetek, én ilyen vagyok! Ezzel kire mutatsz? Kire nézel? Én itt vagyok minden vasárnap, nem úgy, mint az, aki mögöttem ül. Én dicsőítem Istent, nem úgy, mint az a másik, aki csak néz, mint a cirkuszban a porondmester.

Összehasonlítjuk egymást a másikkal, és véleményezzük a másikat, véleményezzük magunkat. De itt az Ige határozottan végigvonul az egész Bibliában, hogy önmagunkban, Jézus nélkül semmik vagyunk. Ez mindenkire igaz. A bárány vére volt az, ami a védelmet adta, nem pedig a házakban bent lévő zsidóknak a jelleme, az erkölcsössége, a hatalmas Isten hite, a megfelelő hozzáállása és lehetne sorolni.

A védelemhez, ami miatt nem haltak meg az elsőszülöttek a zsidó házakban, semmi köze nem volt annak, hogy miként, hogyan éltek és cselekedtek és gondolkoztak azok a zsidók. Egyszerűen azt tették, amit Isten mondott nekik, hogy tegyenek. És biztos lehetsz benne, hogy nem voltak tökéletesek. Honnan tudom ezt? Onnan, hogy eltelt pár nap és kibújt a szög a zsákból, hogy milyenek is valójában. Nem volt innivaló, nem volt ennivaló és azonnal lázadtak, azonnal Isten ellen fordultak, Mózes ellen fordultak és mindenféle problémájuk volt. Gondolod, hogy egy nap alatt változtak meg a tökéletesből rosszá a jellemükben? Nem, ők akkor is ilyenek voltak. De mi volt az, amire Isten nézett? Az áldozatra, a bárány vérére.

Testvérem, ha újjászületél, ha elfogadtad Jézust a szívedben, akkor te a Bárány vére alatt vagy és Isten erre a vére tekint. Azt mondja: Szeretlek téged! Gyermekem vagy! Halleluja! Mondok még egy döbbenetesebbet is: Ha nem vagy újjászületve, Jézus akkor is szeret téged! Mert úgy szeretete Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy ha valaki hiszen Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Dicsőség ezért neki!

2Mózes 12,5.

5. A bárány ép, hím, egyestendős legyen; a juhok közül vagy a kecskék közül vegyétek.

Az egyéves kisbárány nagyon aranyos. Gondolj bele, hogy ott kellett a családdal lennie öt napon keresztül. Lehet, hogy eddig fel sem figyeltél erre, de itt pontosan le van írva és nem véletlenül. Olvasom még egyszer azt az Igét, ahol ez le van írva.

2Mózes 12,3.

3. Szóljatok Izrael egész gyülekezetének, mondván: E hónap tizedikén mindenki vegyen magának egy bárányt az atyáknak háza szerint, házanként egy bárányt.

Tizedikén, a hónapnak a tizedik napján.

2Mózes 12,6.

6. És legyen nálatok őrizet alatt e hónap tizennegyedik napjáig, és ölje meg Izrael községének egész gyülekezete estennen.

Tizedikétől tizenötödikéig, az első napot is beleszámítva, az öt nap. Öt teljes nap együtt vagy, közösségben vagy egy kis állattal. Még a felnőttek szíve is meglágyul, olyan aranyos, puha szőrű, szép, kedves. Szerinted a gyerekek hogyan viszonyultak ehhez a kisbárányhoz? Jaj de aranyos! Simogatták, lehet, hogy együtt aludtak vele, megölelték. Szinte családtaggá válik öt nap alatt. És öt nap alatt szinte mindent meg lehet ismerni erről a kis állatról, legalábbis azt biztos meg lehet látni, hogy van-e valami hibája. Ha sántít, ha megy a hasa, ha van valami betegsége, kiderül öt nap alatt. Vizsgálták ezt, mert épnek kellett lennie, tökéletesnek kellett lennie. Az ötödik napon képzeld el a gyerekeknek a sírását, képzeld el a háziasszonynak a gyomorgörcsét, amikor jön az apa, mert minden házban a családfő fogott egy éles kést, fogta a bárány fejét, hátrahajtotta, elvágta a nyakát és kifolyt a vére.

Mit érzett szerinted az a kicsi gyerek, aki együtt aludt azzal a kisbáránnyal és utána meg enni kellett belőle? Látod ennek a súlyát, hogy ez itt nem véletlenül van itt? Mit érezhetett Isten, amikor az Ő Bárányát, az Ő szeretett Fiát vágták így le? Mert ez itt egy előkép. Nagyon mély dolgok vannak itt ebben. Egy családtag szinte, aki a gyerekek számára egy rendkívül mély ragaszkodást váltott ki. Sajnálát, összetörtséget, mindenféle érzelmi megnyilvánulás jelen lehetett és jelen is volt bizonyára itt ebben. De Isten az Ő kedves Bárányát, tökéletes Fiát áldozta fel. Minden, amit Jézus tett, az több száz prófécia és előkép tökéletes beteljesítése volt.

Tehát öt napot kellett a báránynak a családdal együtt lennie, és Jézus öt nappal a kereszthalála előtt vonult be Jeruzsálembe. Mit tettek a farizeusok ezen az öt napon keresztül? Vizsgálgatták, kérdéseket tettek fel neki, próbára tették, mindenféle tesztnek alávetették, mert mindent úgy kellett Jézusnak beteljesítenie, ahogy az előképben meg van.

De mondom még egyszer, az előkép egy árnykép. Az előkép valamit mutat, de nem a tökéletességet, illetve a tökéletességet mutatja, de nem a teljességet. De Jézus Krisztusban Istennek minden ígérete Őbenne lett igenné és Őbenne lett ámenné. Jézus Krisztus bevégezte és elvégezte egyszer és mindenkorra a küldetését. Ahogy az első húsvéti bárány menedéket, gyógyulást hozott a zsidók számára, ugyanúgy a mi húsvéti Bárányunk védelmet, menekülést, a sátán hatalmából való szabadulást hozta és gyógyulást a testünknek.

Ebben a rövid történetben a megváltás teljes munkája benne van. Ahogy olvasom majd tovább, látni fogod, hogyan kellett a zsidóknak készülni arra, hogy kijönnek a fogságból. Erről volt szó tavaly, amikor a gyógyulással kapcsolatosan beszéltünk, oda fogunk mindjárt érni ahhoz is. Halleluja!

Azt hiszem, hogy nem mindig van a tudatunkban az, hogy Isten báránya ténylegesen, valószínűs minden bűnünket, minden törvénysértésünket, és minden vétkünket elhordozta. Tudjuk jól, hogy Isten szent, hogy Ő igazságos, és a bűnt nem lehet büntetlenül hagyni. A bűnt büntetésnek kell követnie, mert semmilyen szentségtelen dolgot Isten nem tűrhet el a jelleméből fakadóan. A bűnnek a következménye az ítélet, mert ez így igazságos. De Isten a szeretet! Isten az a fajta szeretet, amiről van némi megértésünk, de Ő még annál is több, mint a mi megértésünk. Azért, hogy ne kelljen bennünket megbüntetnie, hogy ne kelljen az ítéletet végrehajtania rajtunk, Önmagát adta, hogy ez a szeretet meg tudjon nyilvánulni teljességben közöttünk.

Amikor Jézus hordozta a kereszttét, amikor magára vette a mi bűneinket, amikor Őt megkorbácsolták, amikor Őt keresztre feszítették, és meghalt, az azért volt, hogy nekünk ezzel valami

jót hozzon. Ha ezt nem becsüljük meg, ha erre nem megfelelő módon tekintünk, amikor nem vagyunk ezért hálásak, ha elfeledkezzünk arról a munkáról, amit Ő bevégezett értünk, akkor érvénytelenítjük azt a nagy jószágot és a csodálatosan bevégezett munkát, amit Ő odaadott nekünk.

Az Ő kifolyt vére, az Ő megtört teste jelképez valamit. Jelképezi azt Isten előtt, hogy Ő a helyettesítő áldozat. A helyettesítő áldozatnak az a lényege, hogy nem neked kell a bűneidért megfizetned. Nem neked kell vezekelned a bűneidért! Ez felfoghatatlan szinte, hogy de hogy ez igazságos vagy igazságtalan? Igazságos volt, hogy Jézus ment a keresztre? A mi szempontunkat vagy az Ő szempontját nézve ez teljesen igazságtalan. Ő soha semmilyen bűnt nem követett el. Ő gyűlölte a bűnt. Írja róla a Zsoltárok könyve, a Zsidókhoz írt levél, hogy szeretted az igazságot, gyűlölted a hamisságot. Azt a hamisságot, amit mi képviseltünk a szellemi halál által és egyébként a cselekedeteink, meg a gondolkozásmód, meg a hiábavaló életünk által, ezt magára vette. Azzal kellett neki szembesülnie, amit utált, amit gyűlölt. Ő azzal vált eggyé, amit ki nem állhatott, azért, hogy az a szentség, az az igazság, teljesség, bőség, kiegyensúlyozottság, az a hit, szeretet, tökéletesség, az az igazság, ami Ő maga, az pedig belénk kerüljön. Ami bennünk volt, ami rajtunk volt, amit mi képviseltünk, amik mi voltunk, azt Ő magára vette és magába vette. Ami Ő volt, az pedig a miénk lett, azt mi vettük magunkra és mi fogadtuk be.

Úgy hiszem, ezen gondolkozni kell, ezen elmélkedni kell és ezért rendkívüli módon hálásnak kell lennünk Istennek. Mert ha ez kijelentésképpen van a szívedben, ha érted, hogy te igaz vagy Isten előtt, mert aki bűnt nem ismert, Isten bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk Őbenne, akkor érted a feltámadás erejét. De ha nem érted, akkor mindegy szinte, hogy milyen erők nyilvánulnak meg körülötted! Mert ez a feltámadás ereje, a megigazulás. Mindjárt Igékkel is alátámasztom. Fejezd be tehát azt, hogy te akarsz bűnhődni és vezekelni a bűneidért, mert te nem vagy tökéletes, te nem vagy hiba nélküli, te nem vagy szeplőtelen önmagadban. Fogadd el Isten szeretetét, térj meg, ahogy az Ige ezt mondja, és természetesen ne tedd többé azt, amiről tudod, hogy nem helyes.

De te nem tudsz bárány lenni, mert benned van hiba. Ezért nem is kell ezzel próbálkoznod, nem is kell erőlködnöd, és ha megérted a megigazulás lényegét, akkor tudod, hogy a bűntudatnak ellen kell állnod. A bűntudat kiüresít a hitedből, és nem Istentől jövő ajándék, hogy te bűnösnek érezd magad. Neked úgy kell látnod magad, ahogy Isten lát téged, megigazultan. És ha megigazult vagy, akkor bűn nélküli vagy. Nem megbocsátani magadnak vagy másnak, az egy büszkeség. Mit képzelsz te, hogy nem bocsátasz meg magadnak? Mit képzelsz te magadról, hogy nem bocsátasz meg másoknak? Kinek gondolod te magad, hogy nem vagy megbocsátó magaddal és elengedő magaddal szemben? Sokszor magunknak megbocsátani nehezebb, mint másoknak, mert a másik messzebb van, vagy legalábbis rajtam kívül van, én magam meg elég közel vagyok magamhoz és mindig a rendelkezésemre áll az agyam, az érzelmem, meg a lelkem, meg mindenem. Halleluja! Menjünk tovább, mert nem fogok így a végére érni.

2Mózes 12,11.

11. Ily módon egyétek azt meg: Derekaitokat felővezve, saruitok lábaitokon és pálcáitok kezetekben, és nagy sietséggel egyétek azt; mert az Úr pászkája az.

Itt nekik úgy kellett enni a bárányt, hogy a derekukat felővezték, sarut vettek a lábukra, pálcá volt a kezükben és nagy gyorsasággal kellett enni, mert készülniük kellett a szabadulásra, a kivonulásra. Mindez éjszaka történt egyébként, nem fényes nappal, hanem éjjel, felöltözve. El tudod ezt képzelni? Éjjel, amikor aludni kellene a párnák között az ágyban, amikor álmodnod kellene valami szépet, fel kell öltöznöd, elő kell készülnöd, derekadra övet tenni, lábadra cipőt. Ezek jelképek, de mindenképpen van ebben egy elvárás, hogy valamit Isten mond, azt én megteszem. Mivel ez az egész történet az úrvacsora előképe is, ugyanígy kell vened a kenyeret. Ahogy úrvacsorát veszünk ma, ugyanezzel az elvárással kell tenned, ugyanezzel az elvárással és készülődéssel, mert a megtört testben van a te gyógyulásod. Nem engedhetjük meg magunknak, hogy az úrvacsora rendtartása vagy az a hagyománya, hogy ezt cselekedjük, csak egy silány vallásos szokássá váljon. Ez sokkal több ennél! Sokkal-sokkal több ennél!

Tudom, hogy amikor az ember nagyon sokat csinál valamit, akkor bele tud szürkülni. Amikor az ember rendszeresen tesz valamit, rutinná válik, egy megszokássá, egy hagyománnyá válik és elveszti azt a célt vagy azt a látást, ami a kezdetekkor megvolt. De fél kell elevenítenünk magunkban, hogy amikor ők készültek arra, hogy kijönnek Egyiptomból, ez mutat nekünk valamit. A Zsoltárokból a 105. fejezetben a 37-es vers mondja el nagyon jól.

Zsoltárok 105,37.

37. És kihozá őket ezüsttel és arannyal, és nemzetségeikben nem volt egy beteg sem.

Itt el van rejtve a gyógyulás előképe. Hetvenen kerültek Egyiptomba, ugye József által.

Párszáz év múlva, azt mondják a bibliatudósok, hogy hatszázezer férfi, ez legalább háromszor ennyi embert jelent gyermekekkel, feleségekkel, családtagokkal együtt. Egy-két, két és fél milliós embertömeget képzelj el, hogy nincs közöttük egy beteg sem. Mi történt itt?

Miközben ezek az emberek sínylődtek a rabszolgaság alatt és vályogot vetettek és térdeltek, gondold, nem volt egy derékfájós sem, egy sánta sem? Jönnek ezek a hollywoodi filmek, hogy az idős bácsika mankóval, meg bottal jön ki Egyiptomból és mosollyal az arcán, hogy de jó, hogy megszabadultam. De ez teljesen téves! Egy tévképzet. Miért nem olvassák el ezek a filmkészítők a Bibliát? Nem volt közöttük egy beteg sem, mert mind meggyógyult. Miért? Mert ették a bárány testét. És a bárány testének evése az úrvacsora képe!

Ha ezt eszed, nem lehetsz beteg, mert Jézus sebeivel meggyógyultál. Lássad ezt és legyen elvárásod, hogy amikor a kenyeret magadhoz veszed, akkor ez történik veled, mert benne van az úrvacsorában a gyógyulás. Ahogy Jézus vérével veszed magadhoz, ahogy iszod az Ő vérével, benne van a megigazulásod, a bűneid eltörlése. Dicsőség Istennek ezért! Halleluja! Jézus minden egyes árnyékban a beteljesülése. Minden árnyékban a beteljesülése. Mikor Jézus eljött a földre, minden ember halott volt szellemileg. Ő nem azért jött el, hogy a rossz embereket jóvá tegye, hogy az erkölcsileg romlott, meg a morálisan lecsúszott, meg az értékrendjükben nagyon silány embereket magas erkölcsi nivóra emelje. Nem ezért jött el! Hanem azért, hogy a halott embereket élővé tegye! A szellemileg halott állapotból a szellemileg élő állapotba hozza. Ebbe kerültél te is és ez sokkal fontosabb bárminél, ami történik veled az életben. Mert ha ez nincs meg, lehetsz erkölcsös és morális és tanult és diplomás és nagyon gazdag, de ha ez a szellemi élet nem kerül beléd a Jézus Krisztus elfogadása által, az újjászületés által, ha nem realizálódik a Bárány vére az életedben, akkor úton vagy a kárhozatba.

Semmit nem tudsz tenni, semmi cselekedet, semmilyen nagy adomány, semmilyen gyülekezetben elvégzett munka nem tudja helyettesíteni azt, hogy Jézus a te személyes húsvéti Bárányod. Hogy Ő személyesen vált a te Megváltóddá. Ez mindenkinek egyéni feladat. Nem tudja a közösség helyetted megtenni, te döntesz Őmellette, ezt nem tudja a pásztor imádsággal elérni nálad, hogy te újjászülessél, mert neked kell befogadni Jézust. Személyesen neked kell elfogadnod Őt. Neked kell azt mondanod, hogy igen, elfogadom! Halleluja!

Lapozzunk a Filippi levél 3. fejezetére, ahol szeretnék felolvasni egy igesort az 1–10-ig. Itt Pál beszél valami olyasmiről, amiről talán még így nem gondolkodtunk, amiről így még nem elméltünk.

Filippi 3,1–10.

1. Továbbá atyámfiai, örüljete az Úrban. Ugyanazokat írni néktek én nem restellem, titeket pedig megerősít.

2. Őrizkedjete az ebektől, őrizkedjete a gonosz munkásoktól, őrizkedjete a megmetékedéstől:

3. Mert mi vagyunk a körülmetékedés, akik Szellemben szolgálunk az Istennek, és a Krisztus Jézusban dicsekedünk, és nem a testben bizakodunk:

4. Jóllehet én nékem van bizakodásom test szerint is. Ha bárki más mer testben bizakodni, én sokkal inkább;

5. Körülmetéletek nyolcadnapon, Izrael nemzetségéből, Benjámín törzséből való vagyok, zsidókból való zsidó, törvény tekintetében farizeus,

6. Buzgóság tekintetében a Gyülekezetet üldöző, a törvénybeli igazság tekintetében feddhetetlen voltam.

Álljunk meg egy percre. Azt mondja itt Pál a 3-as versben, hogy mi vagyunk a körülmetélkedés, akik Szellemben szolgálunk az Istennek, és a Krisztus Jézusban dicsekedünk, és nem e testben bizakodunk. Miről beszél itt? Felsorol utána Pál egy csomó dolgot, amire azt mondhatná, hogy erre én büszke vagyok, ezt én elértem az életben. Nekem van egy származásom, van egy jó múltam, egy jó megítélésem és előttem áll egy kiváló karrierlehetőség. De ő azt mondja, hogy jóllehet nekem van bizakodásom testben is. Ha bárki más mer testben bizakodni, én sokkal inkább, belefektetni a bizalmát a testbe. Körülmetéltetem nyolcadnapon, Izrael nemzetségéből, Benjámin törzséből való vagyok. Mondhatná azt, a mellkasát verve, hogy én fajtiszta zsidó vagyok! Benjámin törzséből való vagyok, vissza lehet vezetni a családfámat. Én nem akárki vagyok. Nem akármilyen családból származom. Zsidóból való zsidó, törvény tekintetében farizeus. A farizeusoknak mi volt a legjellemzőbb tulajdonsága? Az éntudat. Az a fajta öntudat, ami önközpontúságra és egy rossz önbizalomra mutat rá.

6. Buzgóság tekintetében a Gyülekezetet üldöző, a törvénybeli igazság tekintetében feddhetetlen voltam.

Azt mondta, hogy engem senki nem tudott vádolni semmilyen hibával, bűnnel. Elém rakod a Tízparancsolatot? Mutasd meg, hogy melyiket nem tartottam be! Elém rakod a farizeusi törvényeket? Elém rakod a vallásos előírásokat? Én mindent betartottam, én vagyok valaki! Itt vagyok fiatal emberként, Gamáriel lábainál tanultam. Előttem áll egy rabbi karrier! – és azt mondja erről a külső megítélésről, erről az önbizalomról:

7. De amelyek nékem egykor nyereségek voltak, azokat a Krisztusért kárnak ítélem.

8. Sőt annak felette most is kárnak ítélek mindent az én Uram, Jézus Krisztus ismeretének gazdagsága miatt. Akiért mindent kárba veszni hagytam és szemétnek ítélek, hogy a Krisztust megnyerjem.

Van itt egy nagyon érdekes kifejezés a 8. versben: „sőt annak felette most is kárnak ítélek mindent”. Azt mondja itt Pál apostol, hogy amikor a damaszkuszi úton találkozott Jézussal, akkor már ő mindent hátrahagyott, de most is kárnak ítél mindent, tehát nem tér vissza hozzá. Most is minden hiábavalóság, ami nem Krisztusra mutat. Most is minden hiábavalóság és kár és szemét, ami nem arra mutat, hogy Ő van előttem és Őbenne vagyok, aki vagyok. Óáltala vagyok, aki vagyok. Nem az én képzettségem, végzettségem, szép szemem, ápoltságom, származásom, a vagyonom, a vállalkozásom, meg a gyülekezeti pozícióm, a tehetségem, meg az énektudásom, hanem mindent kárba veszni hagytam, és szemétnek ítélek, hogy a Krisztust megnyerjem. Megnéztem, a görögben nagyon érdekes kifejezés van itt a „szemétnek ítélek” szó alatt. Olyan kifejezés, amit gyülekezetbe nem is nagyon illene talán elmondani. Azt mondja – próbálom finoman kifejezni, mert mégis csak húsvét van – ezt trágárnak ítélem. Ez szerepel az eredetiben. Olyan szemétnek, olyan dolognak, ami tőlem elmenjen és látni se bírom. És utána már tudomást sem akarok venni róla. Ez menjen el tőlem! Ennek ítélem az egészet. Ez szerepel az eredetiben. Ez az értelme, ez is az értelme, és ennyire nagyon komolyan gondolta ezt Pál, ennyire komolyan vette azt, amit mondott, hogy amire én büszke lehetnék, mert már itt vagyok azért már pár éve, mert én büszke lehetnék, hogy azért nekem van tehetségem, vannak talentumaim, meg azért én már valamit lettem az asztalra, meg azért a származásom is. Ezt mind szemétnek ítélem. Nem itt fejeződik be a gondolatmenet, hanem folytatódik tovább.

8. Sőt annakfelette most is kárnak ítélek mindent az én Uram, Jézus Krisztus ismeretének gazdagsága miatt. Akiért mindent kárba veszni hagytam és szemétnek ítélek, hogy a Krisztust megnyerjem.

9. És úgy találtassam Őbenne, mint akinek nincs saját igazságom a törvényből, hanem van igazságom a Krisztusban való hit által, Istentől való megigazulás hit által:

Látod-e itt a szövegkörnyezetet, hogy mire összpontosít, miről beszél? A megigazulásról! Minél jobban megismerjem azt, hogy milyen megigazulás történt velem és bennem, hogy mi ennek a lényege és a 10. vers a csattanó:

10. Hogy megismerjem Őt, és az Ő feltámadásának erejét, és az Ő szenvedéseiben való részesülésemet, hasonlónak lévén az Ő halálához;

Hasonlónak lévén az Ő halálához! A megigazulás van a középpontban. Amikor a megigazulást megérted, ez egy olyan teológiai kifejezés, amit nem használunk a hétköznapokban, nem beszélünk így a munkahelyen. Nem beszélgetünk így egymással a bolt előtt, vagy a családban reggeli közben. Ez egy olyan bibliai kifejezés, amely arra mutat, amit Jézus vére szerzett meg a te számodra. Aki bűnt nem ismert, bűnné tette érted, hogy te Isten igazsága legyél Őbenne. Mondd azt: Én vagyok Isten igazsága Jézus Krisztusban. Testvérem, ha ezen nem elmélsz, nem gondolkodsz, akkor keserves lesz az életed, mert ha valami hibát követsz el, a bűntudat mardosni fog, a lelkiismeret vádolni fog, és olyan érzések kavarognak benned, amik el fognak ítélni téged. Az ítélet nem rád sújt le, mert egy bűnt nem lehet kétszer elítélni és megítélni. Ha valaki lop, csal, hazudik vagy bánt valakit, bezárják a börtönbe. Kap érte fél évet, egy évet, öt évet, bármennyit, ha letöltötte és kiszabadult, el lehet ítélni ugyanazért a bűnért még egyszer? Nem! A te bűneidet Jézus magára vette és a te bűneid meg lettek ítéelve Jézus Krisztusban. Akkor miért mondod azt, hogy Isten ítélete van rajtam? Vagy Isten büntetése ez, mert nem jól viselkedtem. Ha ezt mondod, akkor nem érted azt, hogy te Isten igazsága vagy Jézus Krisztusban.

Isten teljesen másképpen néz rád Jézus megváltói munkáját követően, mint ahogy te nézel magadra, vagy mi nézünk egymásra. Mert mi azt látjuk, hogy a másik mit csinál, hogyan viselkedik, hogyan van felöltözve, mik a külsőségek. Olyan sokat tudunk adni ezekre a dolgokra és sokszor annyira fölöslegesen. Természetesen felöltözünk szépen, ünneplőbe, tisztességesen viselkedünk, ez rendben van, de az Istennel való kapcsolatunkat semmilyen bűn nem tudja most már tönkre tenni. Mert egyszer és mindenkorra a Bárány vére be lett mutatva a szentélyben. Nincsen többé bűnért való áldozat, nem kell többet bűnhődni a bűnért. Nem kell még egyszer megbüntetni azt, mert Jézus Krisztusban a te bűnöd már rendezve volt. Halleluja! Látod ezt? Érted ezt? Vagy azt mondod: Ó, Uram, elfogadom ezt magamra, de azért azt a másikat jó lenne megbüntetni! Azért az a másik nem érdemli meg, mert én jobb vagyok nála. Hát azért mégis, ő hogyan viselkedik? Istenem, igazságtalan az, hogy ő így viselkedik, és nincsen semmi szankció. Bezzeg én! Tizedet fizetek, adakozok, gyülekezetbe járok, ott vagyok minden vasárnap, olvasom a Bibliát, imádkozom, ott vagyok az imakörökön, bekapcsolódom ide meg oda, munkát végzek, ezt csinálom, azt csinálom.

Mire nézel akkor, amikor így gondolkodsz? Ki van a középpontban? Az önigazultságod, hogy én mit teszek. Én mit csinálom, én mire vagyok méltó, vagy én mire vagyok méltatlan. Ez mindenestől fogva téves! Ezek a cselekedetek, ezek a jó dolgok, amikre egyébként előre el vagyunk hívva, de teljesen más motivációval. Azért, mert Ő jó, ezért tudok én jó lenni. Ő adott nekem, ezért vagyok én képes adni. Ő szeretett engem, előbb szeretett, mint ahogy én viszonyszerethettem volna Őt, ezért vagyok én is képes szeretni. Ő megbocsátott nekem előre, ezért vagyok én képes megbocsátani. Halleluja! Amikor a vele való személyes kapcsolatból fakadnak a jó cselekedetek, az kedves illat Isten előtt. Amikor önmagadra nézel, és saját mellkasodat vered, hogy én azért vagyok valaki, vagy negatív értelemben vered a mellkasodat, hogy én nagy vétkem, én milyen gonosz voltam, milyen rosszul csináltam. Mind a kettő szélsőséges, rossz dolog, mert magadra nézel és nem Jézusra. A húsvét egyik üzenete, ha nem a legfontosabb, Isten szeretetén és az Ő megváltói munkáján belül és túl, hogy Őrá nézz, Őt lásd! Ő legyen az, akire figyelsz! Ő a megoldásod! Ő a válaszod! Nem te magad! Nem tudod magadtól azt kimunkálni, előmozdítani, hogy meglegyen neked az, amit szeretnél.

Van egy nagyon érdekes példázat a Lukács evangéliumban, a 13. fejezetben, amit szeretnék ide párosítani. Egy olyan igesor van itt, amit én nagyon sokáig nem értettem. Lehet, hogy te is úgy vagy ezekkel a sorokkal, hogy gyorsan végigfutsz rajta, amikor olvasod a Bibliádat, mert úgyse érted, haladjunk tovább. De rendkívül sok dolog van itt, ami összecseng azzal, amit ma idáig hallottál. Lukács evangélium 13,1-től olvasom:

Lukács 13,1–9.

1. Jöttek pedig ugyanazon időben némelyek, kik néki hírt mondának a galileabeliek felől, kiknek vérét Pilátus az ő áldozatukkal elegyítette.

Mi ez? Egy kis történelmi háttér. Odamentek Jézushoz emberek és azt mondták neki, hogy hírt hoztak bizonyos galileabeli emberek felől, akik lázadtak Róma ellen, lázadtak Pilátus ellen és szították a tüzet az elnyomó Római Birodalom ellen. Pilátus azt mondta, hogy ott Galileában, Jeruzsálemtől északra, csináljanak, amit akarnak. Én tudom, hogy a zsidók minden húsvétkor eljönnek a templomba, majd amikor itt lesznek, akkor elkapom őket. És eljöttek azok az emberek. Azért írja itt az Ige, hogy Pilátus az ő vérüket az ő áldozatuk vérével elegyítette, hogy amikor bemutatták a saját áldozatukat, Pilátus levágta őket és így a vérük keveredett azzal. El tudjuk ezt képzelni? Erről szól röviden, tömören ez az igevers. Utána, ami a lényeges dolog itt:

2. És felelvén Jézus, monda nékik: Gondoljátok-é, hogy ezek a galileabeliek bűnösebbek voltak valamennyi galileabelinél, mivelhogy ezeket szenvedték?

Fölteszi a kérdést Jézus azoknak, akik ezt a hírt hozzák, hogy gondolod, hogy akiket így Pilátus kivégzett, azok bűnösebbek voltak? Azért jött rájuk ez az ítélet, mert ők bűnösebbek voltak minden más kortársuknál vagy szomszédjuknál, minden más galileabelieknél? Azt gondoljátok, hogy azért történt ez velük? Érted, mit akarok mondani? Képesek vagyunk arra, hogy lássunk emberekben és emberek életében rossz dolgokat és azt feltételezzük, hogy ez azért történt velük, mert rosszul viselkedtek. Rossz dolgokat tettek, ezért ez jött az életükre. Ez volt az ítélet. De Jézus válasza itt nagyon döbbenetes.

3. Nem, mondom néktek: sőt inkább, ha meg nem tértek, mindnyájan hasonlóképpen elvesztek.

Azt mondja, hogy mindegy, hogy egy lázadó vagy, mindegy, hogy a fennálló hatalom ellen lázadsz, jogosan vagy jogtalanul, vagy éppen otthon ülsz és varrod a nadrágodat és eteted a kis báránycsapatot és szépen neveled a kis családot, ha nem térsz meg. Utal itt a gondolkodásmód megváltoztatására, utal itt a Jézus elfogadására. Ha nem tér meg valaki, ha nem fogadja el Jézust, akkor így is, úgy is elveszik. Utána Jézus rákontráz erre, hoz egy hasonló példát.

4. Vagy az a tizennyolc, akire rászakadt a torony Siloámban, és megölte őket, gondoljátok-é, hogy bűnösebb volt minden más Jeruzsálemben lakó embernél?

Történnék emberekkel rossz dolgok és mi azt feltételezzük, hogy azért történt vele az a rossz dolog, mert az az ember bűnösebb volt, rosszabb volt, gonoszabb volt.

5. Nem, mondom néktek: sőt inkább, ha meg nem tértek, hasonlóképpen mindnyájan elvesztek.

Jézus nagyon keményen odacsap, odavág nekik, hogy mindegy, hogy mit csináltál, ha nincs Jézus az életedben, akkor elvesztél! Jézus nagyon határozottan ezt mondta Nikodémusnak, hogy szükség nektek újonnan születnetek, különben nem mehettek be Isten országába. Szükséges elfogadnod Jézust, különben nincs menekvés! Utána mond egy példázatot, ami szintén nagyon érdekes.

6. És ezt a példázatot mondá: Volt egy embernek egy fügefája szőlőjébe ültetve; és elment, hogy azon gyümölcsöt keressen, és nem talált.

7. És monda a vincellérnek: Ímé, három esztendeje járok gyümölcsöt keresni e fügefán, és nem találok: vágd ki azt; miért foglalja a földet is hiába?

8. Az pedig felelvén, monda néki: Uram, hagyj békét néki még ez esztendőben, míg köröskörül megkapálom és megtrágyázom:

Ismerősen cseng ez a szó, ma már másodszor? Lesz ennek jelentősége!

9. És ha gyümölcsöt terem, jó; ha pedig nem, azután vágd ki azt.

Mi Jézusnál a prioritás? Mi Istennél az elsődleges? Hogy szóképekkel éljünk, a szőlőskert, ahol Jézus a szőlőtő és mi vagyunk a szőlővesszők. És itt van egy szőlőskert és azon belül van egy fügefafa. A fügefafa a Bibliában nagyon sok esetben az öngazultságot jelképezi. Azt jelenti, hogy én megoldom, én megcsinálom. Hol látjuk ezt legelőször? A bűnbeesés után mindjárt. Én majd eltakarom magam, én majd megoldom azt, hogy ne legyek ilyen szemérmetlenül meztelen, én majd megcsinálom. A fügefafa így végigvonul a Biblián, a törvény képe, Izrael képe és az öngazultság képe a fügefafa itt a Bibliában. Azt mondja itt az Ige, hogy három esztendeje járok itt gyümölcsöt keresni a fügefán és nem találok. Jézus is három évet szolgált, egy kicsit többet. És nem talált

gyümölcsöt. Vágd ki azt, mert foglalja a földet hiába! Csak a helyet foglalja, és nincsen gyümölcs. Mi Isten elsődleges célja és akarata a mi számunkra? Az elsődlegest idézőjelben mondom. Az, hogy gyümölcsöt teremjünk. Hogyan tudunk gyümölcsöt teremni? „Az pedig felelvén, monda néki: Uram, hagyj békét néki még ez esztendőben, míg köröskörül megkapálom és megtrágyázom” Miért trágyáznak meg valamit? A fát a kertben miért trágyázzák meg? Azért, hogy bőségesebb legyen a termés, hogy zsírosabb legyen a föld, hogy étellel teljesebb legyen, tudjon táplálni. Nincs gyümölcs vagy nagyon kevés gyümölcs van, ha nincs trágyázás.

Azt mondja Pál apostol a Filippi levélben, hogy az önigazultságomat, mint trágyát elvetem, és így sok gyümölcsöt termek. Amíg az önigazultságodat nem teszed le, amíg az énképed, az én saját magam meg tudom oldani és magadra tekintve éled az életedet, kevés gyümölcsöt tudsz teremni. Mert nincs elég trágya ahhoz, hogy a gyümölcsstermő életedben a gyümölcsök megnyilvánuljanak. Érted ezt? Csodálatos, szerintem. Ha gyümölcsöt terem, jó, ha pedig nem, vágd ki azt! Nagyon érdekes mondatok ezek itt. Amikor az önigazultságod elmegy tőled, amikor nem magadra tekintesz, nem a saját dolgaidra, ez lesz a táptalaja annak, hogy gyümölcsöt teremjél. Amikor pedig ez él benned az öntudatod, az éntudatod, az egőd nagyon él, akkor kevés gyümölcsöt teremsz, vagy nem fogsz gyümölcsöt teremni. Pál apostol azért imádkozott, hogy minél jobban megismerjem Őt és az Ő feltámadásának az erejét, és mindent kárnak ítélek abból, amit én úgy gondoltam, hogy dicsekedhetek vele, amiről úgy gondoltam, hogy az én értékem és az én előnyöm. De nincsen saját magamban értékem. Nincsen saját magamban semmi, ami igazán kiváló lenne Jézuson kívül. Ha viszont Őbenne vagyok, ha Jézus Krisztusban vagyok, ha Jézus Krisztus az én igazságom, Ő az én szentségem, az Ő értelme bennem van, akkor több mint elegendő, ami bennem van. Több mint elegendő az, amire nekem szükségem van. Mindenre képes vagyok az Őbenne való hit által. Semmi nem árthat nekem, ha Őbenne vagyok. Ha Ő megnyilvánul bennem, akkor senki nem tud engem elmozdítani arról a helyről, ahova Isten helyezett. Senki és semmi nem állhat ellene! Senki és semmi! Semmilyen betegség, semmilyen tünet, semmilyen fájdalom, semmilyen rendellenesség, semmilyen hiány, semmilyen gonosz szájú emberek vagy gonosz szájú keresztények. Senki nem tud engem kiüresíteni, mert én Krisztusban vagyok. Ő él bennem! Mindenem megvan, mi kell még? Halleluja!

*A függőleges vonallal jelzett igeversek más fordításból származnak.
A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.

